

Алена Ігнацук

...павядзе мяне тута

ў белы лес за вершамі...

На гусьлях ветру

ЧУЕЦЕ, ГРАКІ!

Гракі на дрэвах, як на гусьлях ветру,
штось граюць пра Вясну...
Мо будзяць міфатвораную Лету,
як памяць маю хворую ад сну.

Жанчына, з позілкам ваўчыцы,
аглядвае прастору ля ракі.
Мо, хоча граць на гусьлях навучыцца:
вітаць Вясну, як добрыя гракі.

Сябе ў ваўчыцы сёньня я пазнала...
І позілкам... За крыгамі ракі,
за ветрам Дняпра-Бугскага каналу
струну дагнала... Чуеце, гракі!

* * *

Гудзе рака
пад шклом ільдоў,
пад сном сьнягоў,
пад дном рыпучага масточка...
Рака язычніцкіх багоў,
Дажджбога белая сарочка.

Так разгарнула рукавы,
прашытыя ліловым сьнегам, —
што аж зайшоўся лес стары
высокім гамерычным сьмехам.

* * *

Сьнег мяце, мяце, мяце.
А цягнік – гудзе, гудзе.
А душа мая нідзе
снамі не здаволіцца...
Хтось мой час крадзе, крадзе.
Як тут супакоіцца?

Лепей выйду з цягніка —
І па сьнегу першаму
Павядзе мяне туга
ў белы лес за вершамі.

НЕ МАЯ РАКА

Рака мая — і не мая...
А баржы з белым борцікам.
Вада цьвіце, нібы ральля.
А я бягу да порціка.

Рака са мной і не са мной,
а з хлопцам-перавозчыкам,
Ён перавозіць пчолаў рой
і пчаляра пад дожджыкам.

...Мядовы луг з кароўкамі
і вульляў сны мажорныя.
Рака мільгнула зоркамі —
вада, як сажа чорная.

Каля глухога берага
спраўляюць чайкі хрэсьбіны.
Пялюшкі з пуху беллага
на дроце хваль разьвесілі.

ПАЧАТАК

Дараванья ракой
думкі мне няўлоўныя,
што птушынай чарадой,
п'юць ваду прастольную.

А вянкi ў абдымках хваль
прамянеюць стужкамі...
Неба — сонечны Грааль.
А ў нявесты — дужкамі,

трапяткімі хвалямі
бровы візантыйскія,
як чаўны за далямі...
Думкі мае сьлізкія...

Быццам рыбкі — мокрыя...
Ловяцца — ня зловяцца...
А вада прастольная
за нявесту моліцца...

* * *

Ты, мая музычная...
Слухаеш сябе, як оперу Чурлёніса.
Едзеш у тралейбусе — і молішся, молішся...
Мо, з Вагнерам? Мо, з Моцартам —
бясконца ты знаёмішся...

Шчодрая мая!
Бо галубы твае кормяцца —
ня хлебам беллага дня,
а небам летняга сонца.
Нібы анёлка божага,
аддзячыць можаш —
таго, хто верны табе,
Літва.